

SÕJAHÜÜD

MINISTEERIKOOL
PÄÄSTEARMEE AMETLIK
Sõdaksemplar

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 122

September 1939

11. aastakäik

Ilmestatud koos
№ 5190

PÄÄSTARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30—2.
(Telef. 419-68.)

Peasekretäri märkmeid.

Kolonel R. Sjöblom.

KINDRAL EVANGELINE BOOTH lahku varsti oma Päästarmee kindrali ametist. Laupäeval, 2. septembril peetakse suur lahkumis-koosolek Londonis Earls Court'is. Praegu on Kõrge Nõukogu koos Londonis, et valida uut kindralit. Sel ajal, kui neid ridu kirjutatakse, on vaid arutatud mitmesuguseid asju, kuid ei ole veel jõutud otsustavale valikule. Meie oleme siiski kindlad, et Jumal juhib kõik nii, et kindralivalik saab abiks ja õnnistuseks Päästarmeele. Kõrge Nõukogu liikmed on kaasas suurel lahkumis-koosolekul Londonis, enne kui nad pöörduvad uuesti oma mitmesugustele vastutustele.

MEIE JUHT, kolonel Hugh Sladen on praegu Londonis, sest ta on Kõrge Nõukogu liige. Ta naaseb septemri algul. Tema ja proua Sladeni kavatsustesse kuulub külastääk Eestisse oktoobrikuu lõpul. Sel puhul nad juhatavad ohvitseride-koosolekuid Tallinnas ja avalikke koosolekuid Tallinnas ja Tartus. Seltsilistel ja sõpradel Eestis on huvitav teha sõprust oma uute juhtidega, samuti kui neil on meeldiv tutvueda seltsilistega ja sõpradega Eestis.

LOIKUSEPÄHAD. Issand on ka käesoleval aastal õnnistanud lõikusi, nii et meie rahvas võib saada head lõikust nii põldudele kui puuvilja aedadest. Päästarmees meil on igas korpuses loikusepühad ja meie loodame, et mitmed mäletavad loikusepihi rikkalikku ainekustega. Loikuseannetusi müüakse siis ja pühade sissetulek läheb Päästarmee töö heaks Eestis. Tee oma parimat, tee seda meeleldi ja rõõmuga, ja Jumal lisab sinu üritustele oma õnnistusi.

KADETIKOOL Helsingis algab oma tegevust teravtuis-koosolekuga uutele kadetidele Templis kolmapäeval, 13. septembril. On mõte, et kadetikoolis oleks ka Eesti esiatud. Kindral on määranud brigadir Ida F. Lindbergi kadetikooli juhatajaks.

KAPTEN JOHANNES PADAR, kes ühe aasta jooksul olnud määratud mitmesugustes korpusetes Soomes, naaseb neil päevil Eestisse, et vastu võtta käitust siin. Loodame, et kogemused, mida kapten omandanud Soomes, on õnnistuseks ja abiks tema tulevases tööl kodumaal.

HINGED JUMALALE. Kui siigis saabub uuesti ja võime oodata enam rahvast meie koos-

Pühitsuselu rõõmust ja rahust.

Komandör S. L. Beugle.

Mõni aasta tagasi tarvitsin ühenduses oma pühitsuskoosolekuga meetodi, et üleskutset inimestele, kes mures oma hingede pärast, kirjutada minule. Mitmes kirjas, mida sain, oli küsimus: „Palun ütlege mulle, kuidas võin saada osa aulisest pühitsuse õnnistusest?“

Tunnen kalduvust uskuda, et meie ise oleme sageli süüdi sarnases harilikus teadmatuses Jumala tahtmise kohta tema rahvaga, sellepärast et meie ei sea omale küllalt selgesti ette, mida tähendab see kogemus.

Lühidalt — pühitsus on elu, mida elatakse igal päeval kooskõlas sellega, mida usud olevat Jumala tahtmise.

Kui sa elad sarnast elu, võid sa ütelda, et su süda ja su elu on õiged.

Sarnasel elul on lõppenud vaenulikkus Jumalale. Ei ole mingit tili sinu ja Jumala vahel. Sa omad rahu. Sa ei tee tema tahtmist vastu. Sa ei soovi midagi muud, kui täita tema tahtmist.

Sul võibolla on hingelised võitlused. Su elus juhtub midagi, mida sa ei suuda mõista, mis üllatab sind ja paneb küsima: „Mida see küll peaks tähendama?“ Kuid sarnast võib juhtuda, ilma et sa peaksid astuma Jumala tahtmise vastu.

Teine näide sellest, et su süda on õige Jumala ees, on viis, kuidas sa igal päeval kohtad oma läbikatsumistega ja raskustega.

Palju aastaid tagasi, kui olin pidanud koosolekuid pühapäeval kuskil söekaevanduste piirkonnas, ütles korpusohvitser: „Kas teie tahaksite tulla ja külastada üht meie sõdureist? Ta ei ole olnud ühelgi koosolekul kümne aasta jooksul. Ta lamab väikeses majakeses, ja on alati nii rõõmus kui keegi tuleb külastama teda.“

Vaese mehe silmad särasid, kui nad nägid meid. Ta vaene õnnikene oli väikeses aias, ja ainuke väljavaade tema voodist, mis seisis üsna akna ligidal, oli kellegi kaevanduseta õnnikene. Tuba oli hästi kaunistatud ilusate asjadega, mida invaliid oli ise valmistanud oma kätega.

Ma rääkisin mõned silmapilgud illdistest asjadest, ja ütlesin siis: „Vend, möödunud kümne aasta jooksul teil on vist olnud mitu ebamugavat tundi selles toas?“

Ta selg oli murtud, aga ta pööras pead, ja ütles: „Oh ei! Jumal on tõesti olnud mulle igal päeval nii ligidal, et mul ei ole olnud ühtki halba minutit — mitte üht halba minutit!“

Ei midagi muud kui ainult täielik päästmine võib aidata inimesed sarnasele läbielamisele. See on päästmine, mis võtab hingest ära kõik, mis muudaks elu kibedaks, ta vaigistab kõik kurtmised. Ta toob kõik kooskõlla Jumala tahtmisega ja sihtidega.

Omad sa sarnast religiooni? Kui mitte, siis otsi viibimata Jumalalt vabastamist igast patust, mis mõistab sind hukka. Lase teda mõista õigust sinule ja näidata, mis seisab sul tee peal ees!

Kui valgus ei ole veel tulnud sinule, siis palu selle asja pärast, ja valgus tuleb. Sa pead usus võtma temalt vastu aulist elu, mida tema lubanud sulle.

Sõnakuulelikkus on teine tähtis tingimus. Mitmed inimesed ei näe kunagi tõsiselt oma sõnakuulmatust Jumala vastu. Ent kui Jumal kutsub neid tegema midagi tema heaks, siis nad kunagi ei hüüa rõõmuga: „Tahan teha seda!“ vaid, „Anna mulle aega järelemõtlemiseks!“ Nad lükkavad seda edasi. Üks tundemärk täielisest päästmisest on, et jälgitakse Jumalat üsna tema ligidal, see tahab öelda, sõnakuulmises ilma küsimusteta, kui teatakse, et see nii on tema tahe.

Kui sa tahad olla sõnakuulelik tervest oma südamest, siis saad kogeda, et päike paistab su ellu ja täidab sind rõõmuga, tervise ja jõuga.

olekuile, siis paluge Jumalat, et ta saadab meie eneste kui meie koosolekute üle äratuse vaimu, nii et hinged saaksid võidetud Jumala riigile, sest Päästarmee on ellukutsutud hingede päästmiseks.

LAPSED. Pühapäeval, 10. septembril kogunevad igas korpuses pühapäevakoolilapsed. Meie soovime siis eriti sel viisil ko-

guda lapsi ja noori meie koosolekuile. Aidakem kõik kaasa, kutsudes lapsi ja noori Päästarmee koosolekuile, sest on auuline võtta lapsi ja noori Jumala riigile.

„SÕJAHÜÜD.“ Meie kuulim on päästeseõnumi kandja. Meie ei või väsida trükitud sõnumi levitamises nii paljudele kui võimalik. Ohvitserid ja sõ-

Juhtumisi Asutaja elust.

SELLE kohta, kuidas Asutaja William Booth kasutas iga võimalust, et teenida inimesi ja tuua neid Jumala juurde, olgu toodud paar näidet.

Kui Asutaja aastal 1895 külastas Winnipeget, elas ta kuberneri majas. Isikute hulgas, kes olid uudishimul kogunenud, et näha vaeste prohvetit, leidis keegi noor tütarlaps, kes oli kuberneri proua erasekretäriks. Ta polnud iialgi viibinud Päästarmee koosolekul ega teadnud midagi sellest organisatsioonist.

Kuna ta tahtis kindralit näha väga ligidal, hiilis ta kindrali toa ukse juurde ja pilvas läbi praou tuppa. Äkki avanes üks laialt, ja Asutaja seisis tema ees. Ta kasutas võimalust, et kõneleda tütarlapsiga, ja kohe leidis aset järgmine lühike kõnelus:

„Kas teie olete päästesõdur?“

„Ei.“

„Teie saate ühel päeval ohvitseriks.“

Olles külvanud selle seemne, kadus kindral jälle oma tuppa ja jättis tütarlapse ühes oma mõttega. Kui imeliselt see seeme on kasvanud, näitab tõsiasi, et too omaaegne erosekretär on praegune komandör-leitnant!

Kord pidi Asutaja õnnistama major Dowdlei Sunderlandi diivisiohviteriks. Asutaja tuli linna paistetatud jalaga. Mõllas tugev lumetorm ja ainus liikumiseabinõu, mis oli tarvilik, oli kellegi müürsepa käru. Ja kui Asutaja oma haige jala tõttu ei võinud joosta, lasi ta ennast sõidutada koosoleku saali juurde — lükatavas kärus — tema pikad jalad rippusid kaugelt üle ääre. Koosoleku ruumi jäi ta kogu päevaks, kõneles kolmel koosolekul toolid istudes ja õhtul lasi end samas kärus sõidutada oma korterisse. Selle juhtumise jutustas Asutaja kord ise „Kristliku Misjoni“ lehes.

Kord juhatas William Booth Hammersmithis, Inglismaal, nädalalapsi koosolekul. Pühapäeva pärastlõunast koosolekut juhataja (Järg 6. lhek.)

durid peaksid kõik täitma oma kohustust. „Sõjahüüd“ kodudes, ärides, restoranides, turgudel ja tänavail. Igaüks võib sel viisil saada misjonäriks, kui aitame levitada trükitud päästeseõnumit.

KODUÜHINGUD Eestis algavad oma tegevust igas korpuses esmaspäeval, 11. septembril, või päeval, millest teatatakse koosolekul. Kõik endised ja uued liikmed on teretulmast.

Parim teravtuis kõikidele seltsilistele ja sõpradele Eestis. Paluge jätkuvalt üheteise eest, Jumal õnnistagu teid kõiki!

Jutustatakse Karl kaheteistkümmendamat, et ta võitis kavalusega Poola kuningalt Augustilt ühe kindluse. Kui ta kaebas selle üle, olevat kuningas Karl öelnud: „Ma annan linna tagasi ja vabastan ta elanikud, ja siis võidan selle enesele, ründamise teel.“ Karl kaheteistkümmes võis öelda nii, sest ta oli teadlik oma võimetest. Ja usk võib veel tänapäeval öelda sedasama, kui see tähendab omandada seda, mida Issand on tõotanud. Meie võime olla päris kindlad oma abile, sest meie võime loota Kõikvägevamale. Kõhusimes meie päästmisest, meie jumalakartlikust elust ja igavesest õndsusest, meil on tema kindel sõna: „Kõik, mida teie usus palute, seda peab teile antama.“ Kui meie usu siht on igavene Jumal ise, kuidas seal võiks siis olla piire selles, mida võime omandada usu kaudu? „Sulle sündigu sinu usu järele.“ See tõotus õigustab meile kogu õnnistuse täiuse, ja ühegi inimese usk ei ole ületanud piire, mida see kõik sisaldab.

Kui usul ei ole mingisuguseid aja piire, mispärast mitte harastada seda juba lapseast, nii et see kannaks meid hiljemini läbi päeva palavuse ja raskuste, kuni meie muutume kord halliks ja läheme läbi igaviku väravate. Tema jõul ei ole mingeid piire, sest see on võim, mis maailma ära võidab. Samuti pole piire tema kasvamisel, sest ta algab nagu sinipiivake ja kasvab suureks, nii et linnud taeva alt võivad ehitada sinna oma pesi. Lõpuks — tema tarvitamisel ei ole piire, nii et võime öelda

Tema ema tõlge.

KEEGI piibliuurija kõneles mitmesuguste piibliõlgete üle. Tema pealkuulajad olid väga huvitatud ja hiljem kõneles neist keegi oma sõbraga. „Mulle meeldib enam Jaakobi tõlge,“ ütles ta, „ehk küll parandatud tõlge on intelligentsem.“ Tema sõber naeratas. „Mulle meeldib kõige enam minu ema tõlge,“ vastas ta. „Sinu ema,“ hüüdis esimene imestunud, mõeldes, et tema sõber on peast läinud segaseks, „mis sa mõtled sellega?“ — „Ma mõlen, et minu ema on tõlkinud piiblit igapäevase elu keelde, mida loen sellest ajast peale, kui hakkasin saama aru asjadest!“

Kui lüüs tunnustus! See kõlab just nii, nagu ta peaks olema! Mõtleme noorele meie ajal ei meeldi Jumala sõna ainult sellepärast, et lapsepõlves seda sunniti nende peale. Enad, õpetage seda oma lastele arusaadavalt; looge nende noorte siidamasse nalga ja janu selle järele. Üle kõige, elage ise selle järele oma igapäevases elus!

Emadele ja kodule.

Jokebed.

Usk on tegusev armastuse kaudu.

Paulusega: „Ma võin kõik tema läbi, kes teeb mind tugevaks.“

On olemas armuotus. Kas olemas uss võtnud seal omale varjupaiga? On olemas eluandev jõud. Kas elame selles? Iga mees ja iga naine ei oma seda, ja see on kahjuks asi, mida hindatakse maailma turul väga madala kursi järele.

Peale selle on saadan, kes on alati valmis külvama umbrohtu nisu hulka, valmistanud valeusu, mida sageli segatakse õigegega. Õige usk päästab hinge, kuna valeusk on jõuetu ja ei evi mingit väärtust. Kui inimene tunneb hästi piiblit ja omab õige arusaamise Kristuse lepitusest ja teistest kristlikkuse põhimõtetest, ent tal puudub armastus Jumala vastu, mis ilmneb õigluses ja heategemises teistele, siis on tema usk surmud ja kasutu. „Ka kirjad vaimud usuvad.“ On kurblik tõde, et on inimesi, kes elavad avalikkudes patudes, ja ei ürita vabaneda oma kurjest harrastusist, ent ometigi nad ütlevad end olevat ümberpöörnud ja omavad rahu usu läbi. Kuid milline usk on see, mil puudub täiesti armastus Jumalale, nii et ta laseb inimest alaliselt kurvastada Jumala piha Vaimu? „Sest see oleks neile parem, et nad ei ole tundnud õiguse teed, kui et nad, olles õppinud tundma seda, pöörduvad tagasi pühast kästust, mis neile antud.“ „Kui mul oleks usk, nii et võiksin paigutada mägesid, aga mul ei oleks armastust, siis ei oleks ma midagi.“ Leidub valerahu, unejook, mille kaudu saadan võtab temalt hinge rahutuse, ja nimetab seda Gileadi palsamiks.

Tõsine usk on tegev armastuse läbi. Usk, millel ei ole elavat armastust Jumalale ja inimestele, ei ole päästev usk, sest see on surmud, ja kuidas võiks surmud usk anda elu? Ebraea raamatul 11. peatükis meil on nagu vana testamendi usukangelaste pildigallerii, ent meil peab olema, nii öelda, kataloog käes, kui tahame vaadelda neid ligemalt. Meie saame siis samasuguse mulje, nagu oleksime näinud ilusa kogu pühikute pilti, ehk „illustratsioone elavast usust“. Ei, igahüte nendest piltidest peab vaatlema üksikult ja ligidalt. Nüüd valime nende hulgast ühe, ja tahame vaadelda seda lähemalt, nii nagu keegi maailkumstnik teeks seda, kui ta saanud ülesandeks järel teha seda. See on nimelt, mida meie igauks peaksime isiklikult tege-ma, kui tahame tulla elavale usule.

Jokebedil oli esimeseks tugevusk. Varao vali käsk oli tema vastu, ja mida võiks vaene, orjuses olev israeliidi naine teha selle vastu? Tal oli vaid näited teistest israeli naistest, kes elasid tema ümbruses, ja neil kunagi ei õnnestunud mõelda mingile abinõule oma väikese lapse päästmiseks Niiluse voogudest, sest nemad olid muutunud jõuetuks hirmust ja mõjutasid vaid ükssteise julgust riisuvalt. Tema pidi, nagu naised üldiselt, võitlema oma loomuliku kartusega ja eeltunnetega tulevastest kurvastustest. Ent ta omas kahte tõejuudu, mille algus oli kõrgustus; üks oli tugev usaldus Jumala jüsse, ja ta ei võib Jumala väes teha midagi, ja teine oli emaarastus. Ma usn jutustusse neegrinaimest, kes, tagaetauna orjakkuse võtjaist ja verekoertest, jooksis oma kindandes üle jõe, hüpates lahtistele ja kiikuvatele jäätükidele, ühest jäätükist teisele, kuni ta lõpuks õnnelikult jõudis oma kallil varandusega teisele poole kaldale. Isegi noor, tugev mees ei oleks võinud teha järele seda vägitükki. Usun, et see jutustus on tõehk, sest emaarastus võib anda ülloomuliku jõu, ja sellele, kelle usk peitub kõikvõimsas Jumalas, on „kõik võimalik“.

Jokebedi usk oli teiseks tugevusk. Ta ei rahuldunud sellega, et palus Jumalat hoida tema last ja siis oleks vaid pidanud teda rahulikult oma kodus. Kolme kuu mõduedes, lapse hääl oli muutunud nii tugevaks, et ta oleks varsti võinud äratada naabrile tähelepanu oma lapseliku häälitsemise ja kisaga. Sellest ei oleks olnud mingit kasu, kui ta oleks vaid palunud Jumalat, et Jumal oleks hoidnud ta last ja teinud teda suureks õnnistuseks rahvale, olles kasvanud suureks, kui tal ei oleks olnud küllalt usku, et võida anda teda ära. Ent sellel ajal kui Jokebedi usk, et väikese „Jae-vake“ võiks ujuda veepinnal, valis ta väga hoolikalt roogu, et teha seda kergeks, vormis seda oma paremal viisil ja pigitas seda, nii et vesi ei võiks tungida sellest läbi. Ta pani oma mängiva väikese ilma kahtlusteta tema kummalise kätikisse ja seadis tema õe natuke kaugemale vaatama, kuidas kõik läheb. Nii ta oli tarvitanud kõiki ettevaatusabinõusid, mida ta iganes teadis, ja nüüd ta kahtlemata palus Jumala õnnistusi nendele vahenditele, millest ei oleks mingit kasu ilma Jumalata. Niihästi looduse kui Vaimu riikides tegutseb Jumal kindlate

Kus on sinu esimene armastus?

KUI meeeldi kuulata vanad noored, kui hallipäised vanad jutustavad ennemuistseist võitlusist.

Kuuldes veteraane jutustamas tagaküsimisest, põlgamisest ja vihkamisest, mis kohtas neid, kerkib tahtmatult mõte: „SIIS EI OLNUD NII KERGE OLLA KRISTLANE.“ Ja kindlasti ei olnud. See tähendus — töötada harimata maapinnal; see tähendus — külvata pisaratega; see tähendus — võidelda enam kui üks kord Keetsemanes; see tähendus — olla mitmel korral valesti mõistetud ja seista üksinda vaenukkuse vastu. Aga „esimene armastus“ täitis võitlejad võidujõuga.

Kui mõtleme tõelustajale, nende teole, piisvusele ja ustavusele, siis küsime iseenesest: „Kas meie kõnnime kergemat teed kui meie eelkäijad?“ Kui vastus on „jah“, siis kas see on tingitud sellest, et olemas saanud oma kõrge ja suure ülesandega kergemat kui meie eel-võitlejad, või on see sellepärast, et „esimene armastus“ on vähenenud meie südames?

OH MEIE IGAÜKS OTSIKSIME „ESIMESE ARMASTUSE“ UUENDUST! Ja astume aetuna sest armastusest nende juurde, kes elavad kannatusis ja kurbusis, ning aitame neid. Läheme esimese armastuse leegiga meie südames, ja sooiendame külmi südameid. Jätkaeme seal, kus hallipäised võitlejad on lõpetanud! On veel palju harimata maad, mida peab kündma, palju võitlusi võidelda. Meie olemes Issanda saadikud, kes peame jagama naljale maailmale eluleiba. Kaupleme selle naelaga, mida Issand andnud meile! KÜLVAME HEAD SEEMET, seni kui on veel tööpäev!

seaduste päraselt, mida ta kindlaks määranud oma helduses. Meie peame jälgima neid, kui soovime saada nende töotuste osaliseks, mis on nendega ühenduses. Kuigi Paulus külvab, Apollon kastab ja Jumal ükski võib anda kasvu, laseb ta siiski ustavat ja innukat viimamööblist lõgata kallist vilja. Ma, mis on hoolikalt küntud, millele on hästi külvatud ja on peale seda hästi äestatud, annab kuldset vilja, kuna hooletusse jätetud põllud kasvatavad ohakaid ja umbrohtu. Kui soovime saada osa õnnistustest ülevat, peame ka hoolikalt tegema selle jaoks ettevalmistusi. Tarvitagem hool-sasti kõiki armu abinõusid. Sama ajal kui me palume edu ja õnnistusi, töötagem ka ustavat ja ärgem jätkem laiskuse või lohakuse tõttu mõnda vahendit kasutamata.

(Järneho.)

ka midagi, kui sa ise oled unustatud või kui sinust vaadatakse mööda su heade tegude kordasaatmisel. Need on elavad seemned, ja ükski neist ei ole asjata.

Samuti on aga ka olukord halvaga, mida me teeme. Ka selles peitub seadus eluks ja paljumiseks. Kui vaid kõik hea meist idaneks ja kannaks vilja, oleks meil suur rõõmupõhjus. Ent see on kahjuks hirmus olulise ja seadus külvi ja lõikusest on maksev niihästi headele kui pahadele tegudele.

Isik, kes kirjutab paha raamatu, maalib ebasoniva pildi või loob liiderliku viisi, tekitab lainetust, mis lähevad kaugele paigast, kus tegevus sündis. Mõju tema raamatust, tema pildist, tema viisist levinevad nii nagu valksesse tiiki heidetud kivist tekitatud lained. Kurjus, mida inimesed korda saavad, elab kauem kui inimesed ise. „Peida mu mõju hauda minu kõrvale,“ ütles keegi kuri ja jumalakartamatu mees oma surisängil, kui etteheidet piinasid teda. Kuid on võimata matta ühes patuse inimese ihuga ka mõju tema elujooksl tehtud kurjusest.

Vahest juhtub, et inimesed, kes külvanud paha seemet, hakkavad asja järele mõtlemata ja näevad, missugust paha nende kurjad teod on korda saanud ja tahavad parandada seda. Ent see on asjata, sest keegi ei või noppida teise inimese südamest ja meelest halba seemet, mis kord sinna külvatud. Meie peaksime võtma tõsiselt seda asja oma südamesse ja mäletama seda. Meil on ju nii keegi tarvitada mõlematuid sõnu, milliste mõju ei või olla heaks, ja teha midagi, mis ei ole õnnistuseks meie kaasinimestele.

Meie seas leidub palju neid, keda võiksime nimetada langenud inimeseks — nad on langenud headuse, puhtuse ja aususe kõrgustelt. Meie ei pea unustama, et nad kõik olid kord süütd, puhtad, ja et nende elus kord tuli kiusatus esimest korda ja et nad kord langesid esimest korda. Keegi pakkus poisile esimest klaasi. See näis temale nii süütuna, kuid see oli seemneiva, ja lõikust võid sa näha, kui vaatad vaest jõdikut, kes nüüd tuihtub mööda tänavat — varisenud inimelu. Ta oleks võinud olla õilis, tugev ja Kristus sarnane, ent tema ellu külvati hirmust seemet, mis kandis nii paha vilja. Keegi soovistas ebaabuhast sõna süüta tütarlaps kõrva, ja see äratas temas ellu halba. See oli vaid üks sõna, ent too sõna oli kasvamisjõuline umbrohuseeme, ja tahad sa näha selle lõikust, on sul vaid tarvis vaadelda õnnetat olevust, kes hulgub ringi suurlinna tänaval kesköö — vaid varemed sellest,

Külv ja lõikus.

(Algus 5. lhk.)

kelleks Jumal määranud teda, hukkunud laev elumerel, ilusa keskpunkti asemel õnnistatud ja õnnelikus kodus.

Kui mõtleme kõikide meie sõnade tähendusele, kui tõsivaltis ei ole siis elada ja käituda õieti meie kaasinimestega! Midagi ei ole tõsisemat kui uue sõbra või seltsilise saamine, veel keegi inimene, kes kuuleb meie sõnu, vaatleb meie tegutsemist, võtab vastu meie nõu ja saab mõjutatud meie elust. Kui Jumal saadab meile uue sõbra või annab meile võimaluse tutvumiseks mõne inimesega või toob kedagi isikut meie mõjupiirkonda, on tal sellega oma mõte. Ta soovib siis, et saaksime sellele inimesele õnnistuseks. Ta tahab, et meie räägiksime õilsaid sõnu, annaksime head nõu, harrastaksime ülestõstvat mõju, jätkaksime muljet, mis võib suurendada elu ilu ja õnne. Mõtle siis, kui meie selle asemel teeksim vastuoksaks, jätkaksime halva mulje, külvaksime paha seemet — kui suur ei ole siis meie vastutus Jumala ees!

Meie kolthume taas oma tegudega, meie sõnadega ja mõjutusega. „Mida inimene külvab, seda tema ka lõikab.“ Meie vahest oleme hoolimatud mõtlema seemnele, mida külvaksime kord. Ent siis juhtub ühel päeval, et näeme lõikust, mille kohta küsime: „Mis see on?“ Ja võib-olla vastatakse siis: „See on lõikus seemnest, mida sa külvasid kord.“ Meid sunnitakse lõikama ja koguma vilja meie külvist.

Jeesus ütles: „Millise mooduga teie moodate, sellega moodetakse ka teile.“ Kuri inimene lõikab kurjust. Halas-

taja inimene lõikab halastust. Taavet tarvitas kord mõõka ebaõigel motiivil, ja mõök ei lahkunud enam kunagi tema kodus. Ta purustas teise õnneliku kodu, ja ta oma kodu muutus õnnetuks. Paulus oli vainaja, ja ta ise sai vainatud surmatumini. Mida meie teeme teistele, tuleb varem või hiljem tagasi meie oma peale. Meie ei või teha teistele kahju, ilma et samal ajal saaksime ka ise kahju. Kui meie külvame paha seemet oma naabri põllule, siis ta kandub seal edasi meie oma põllule, ja nii tekib kahekordne lõikus. Kes muudab õnnetuks teise elu, teeb iseenast õnnetuks. Kõik ebaõiglus, mida teeme teistele, muudab ebaõiglust meie oma elus tugevamaks. Hirmuäratav tõde peitub sõnades: „Külvav mõtet, ja sa lõikad teo. Külvav teo, ja sa lõikad harjumuse. Külvav harjumust, ja sa lõikad iseloomu. Külvav iseloomu, ja sa lõikad saatuse.“

Kuid see ei ole kõik. Siin maailmas leidub õiglust seadus, mis nõuab iga inimese tähelepanu. See ei ole juluslikult, et kurjatetija saab oma karistuse ja keegi heategija saab tasu. Vahest näib siiski, nagu see seadus tegutseks eranditult, s. t. kuri näib jäävat karistusest ja hea tasuta — ent see õigluse ebamaaravus põhjendab vaid näilikkusele. Elu ei lõpe täna. Kui see oleks nii, siis Issanda teed ja teguviisi ei oleks alati õiglasid. Aga Jumala vahetatus inimeste juures ei lõpe aastavahetusele, ka mitte alati haa sellel poolel. Ajalugu jätkub ja inimene elab igavesti. Kui piibli jutustus Joosepist oleks lõppenud sellega, et teda viidi

orjana Egiptusesse või et teda heideti vanglase vale pealekaebusel, kahteksime meie hirmust ülekohtu süütule ja tasumise puudulikkust, mida sarnane jutustus ilmutaks. Ent kui meie loeme terve lugu lõpuni, kaovad sarnased tunded. Ja iga juhtumil, kui kurjus näib olevat karistamata ja heategu tasumata, võime mõelda, et jutustus ei ole veel lõppenud. Seda kirjutatakse veel hiljemates peatükkides või igaviku maailmas. Kui kogu lugu on lõppenud, ei leita enam mingit ebaõiglust Jumala teguviisis inimeste kohta. Iga istuvast saab lõpuks oma tasu ja iga patt omakohase karistuse.

Auliseim tasu selles maailmas hea elu eest on hea iseloom, ja heade mõtete, sõnade ja tegude külvamisega võime omandada head iseloomu. Halveim tagajärg patu ja ebaõigluse elust on paha iseloom. Sellest sõltub ka inimese igaviku saatuse, sest igavene elu on ajaliku elu jätkamine: ebaõiglane jätkab oma ebaõiglust, patune jätkab oma pattude, õiglane harrastab jätkuvalt õiglust ja püha muutub veel pühamaks. Karistus patuelu eest siin on niisilgi patuelu jätkamine igavikus, õiglane elu tasu on, olla taevast Jeesuse sarnane. Sel viisil lõigatakse igavikus, mida külvati ajalikus elus.

(Algus 4. lhk.)

Kui nii, hoiata teisi. Räägi neile, et oled kadunud.

Kuulsin kui keegi mees tegi seda koosolekul, kui tehti üleskutses sealybiijaile, et nad võtaksid vastu armu. Ta tõusis üles ja ütles:

„Mis teie olete kuulnud, on tõde. Ma tean seda. Olen kuulnud seda sajand korrad. Sajandend korrad on palutud minu eest. Sajandend korrad olen olnud päästmise ligilad. Sajandend korrad oled vastu pannud. Ma ei pane enam vastu. Samuti ma ei või seda vastu võtta. Olen surnud. Olen hukkamõistetud. Ei ole mingit kasu. Olen kaotanud oma võimaluse. Lasksin selle mööduda!“

Ta elas mõned aastad edasi, aga nii palju kui tean, ta ei saanud päästetud. Ta vastus kõigele rääkimisele oli: „Nüüd on liiga hilja!“

Mõnedel, kes loevad neid ridu, on vaid lühike aeg järel Issanda otsimiseks. Ühest hetkest jätkub, paranda meelt, ole valmis anduma Päästjale.

Sa ei suretse enam nii sageli oma hinge pärast ja see ei haara sind enam nii sügavalt. Ükskõiksus levineb juba jääna su vaimu üle. Lõikus möödub — ta on pea möödunud.

Kas sina oled siis pääste-

Mida pidada meeles

palve üle.

Palve olgu täidetud tarviliku usuga.

Salajane palve on jõu saladus.

Võid paluda sama hästi kulla kui halastuse eest.

*

Kes armastab rohkem, kulla paremini.

Võib paluda iga head asja.

Palve olgu: „Mitte minu, vaid Sinu tahtmine sindigu.“

Palvevastuse saladuse leiad Joh. 15:7.

Palve võib olla iga tarviluse järele.

*

Joh. 17 leiame vägeva Jeesuse palve,

Availikult paljuja elagu palve järele.

Pikad palved ei ole alati jõurikkaimad.

Parimad palvekoosolekud ei ole alati need, kus on kõige rohkem rahvast.

Argu alataga ja argu lõpetatagu ühtki päeva palveta.

Tarvita kindlaid palveaegu.

*

Pea iseralikku kohta oma isikliku palve tarvis.

Palve hooletusse jätmine tähendab vaimulikkusenesetapmist.

